

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON 10
KANTONALNI SUD U LIVNU

Broj: 68 2 Rs 031289 22 Rsž
Livno, 30.08.2023. godine

Kantonalni sud u Livnu u vijeću sastavljenom od sudaca Sofije Vrdoljak kao predsjednika vijeća, Ozrenke Vidačak i Nedima Begić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice M. B. iz T., zastupana po Anti Mamić, odvjetniku iz Tomislavgrada, protiv tuženika Osnovna škola Ivan Mažuranić Tomislavgrad, Tomislavgrad, zastupana po ravnateljici Milici Škočibušić i ŽJP Livno, radi zaštite prava iz radnog odnosa, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Općinskog suda u Livnu, Odjeljenje suda u Tomislavgradu br. 68 2 Rs 031289 21 Rs od 30.06.2022. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 30.08.2023. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba se odbija i prvostupanjska presuda potvrđuje.

O b r a z l o Ź e n j e

Pobijanom presudom odbijen je u cijelosti tužbeni zahtjev tužiteljice kojim traži da poništi kao nezakonito Rješenje o prestanku radnog odnosa tuženika Ur. br. 01-38-275/19 od 23.07.2019. godine, te se nalaži tuženiku da tužiteljicu vrati na radno mjesto na kojem je radila prije nezakonitog prestanka radnog odnosa ili neko drugo radno mjesto kod tuženika sukladno tužiteljjičnoj stručnoj spremi i kvalifikacijama, te da joj uspostavi radno – pravni status počevši od 24.07.2019. godine, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude, da joj tuženik isplati ukupan iznos od 18.056,54 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe do isplate, a koji se odnosi na ime naknade neisplaćene plaće za vremenski period počevši od 23.07.2019. godine do 19.01.2020. godine u iznosu od 5.306,88 KM, i vremenski period počevši od 16.06.2020. godine do 31.05.2021. godine u iznosu od 10.237,66 KM , te na ime naknade za topli obrok za vremenski period počevši od 24.07.2019. godine do 19.01.2020. godine u iznosu od 840,00 KM i vremenski period počevši od 16.06.2020. godine do 31.05.2021. godine u iznosu od 1.672,00 KM, kao i da joj uplati putem nadležnog Fonda za MIO/PIO neuplaćene doprinose za mirovinsko i invalidsko osiguranje za oba navedena perioda ukupan iznos od 7.475,21 KM, te da joj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.100,00 KM, a sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude.

Istom presudom dužna je tužiteljica naknaditi tuženiku troškove postupka u iznosu od 3.186,00 KM, u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti presude.

Protiv navedene presude pravovremeno je izjavila žalbu tužiteljica koja žalbom pobija presudu iz svih žalbenih razloga navedenih u čl. 208. ZPP-a predlažući da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači tako da se usvoji u cijelosti tužbeni zahtjev tužiteljice ili da se ista ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odluku .

Tuženik je podnio odgovor na žalbu.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga i u granicama članka 221. ZPP-a sud je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga.

Žalba je neutemeljena.

Tužiteljica navodi u tužbi i tijekom postupka da je kod tuženika temeljem ugovora o radu na određeno vrijeme radila kao asistent u nastavi i kao učitelj razredne nastave, bez prekida u smislu članka 22. stavak 4. Zakona o radu F BiH i bila je zaposlenik tuženika počevši od 01.10.2014. godine, pa sve do 15.06.2020. godine, dakle u kontinuitetu više od 5 godina i tuženik joj je prekinuo radni odnos suprotno odredbama Zakona o radu jer se takav radni odnos smatra radnim odnosom na neodređeno vrijeme.

Budući da je bila zaposlena kod tuženika na period duži od tri godine bez prekida, nesporno je da se ugovor o radu ima smatrati ugovorom o radu na neodređeno vrijeme, stoga joj nije mogao prestati radni odnos Rješenjem o prestanku radnog odnosa od 23.07.2019. godine, pa tužbenim zahtjevom, opredijeljenim na pismenom podnesku od 23.06.2022. godine, traži da se poništi kao nezakonito Rješenje o prestanku radnog odnosa tuženika Ur. br. 01-38-275/19 od 23.07.2019. godine, da se nalaži tuženiku da je vrati na radno mjesto na kojem je radila prije nezakonitog prestanka radnog odnosa ili neko drugo radno mjesto kod tuženika sukladno njenoj stručnoj spremi i kvalifikacijama, te da joj uspostavi radno – pravni status počevši od 24.07.2019. godine, a sve u roku od 15 dana, od dana donošenja presude, da joj tuženik isplati ukupan iznos od 18.056,54 KM sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe do isplate, a koji se odnosi na ime naknade neisplaćene plaće za vremenski period počevši od 23.07.2019. godine do 19.01.2020. godine, u iznosu od 5.306,88 KM, i vremenski period počevši od 16.06.2020. godine do 31.05.2021. godine u iznosu od 10.237,66 KM, te na ime naknade za topli obrok za vremenski period počevši od 24.07.2019. godine do 19.01.2020. godine u iznosu od 840,00 KM i vremenski period počevši od 16.06.2020. godine do 31.05.2021. godine u iznosu od 1.672,00 KM, kao i da joj uplati putem nadležnog Fonda za MIO/PIO neuplaćene doprinose za mirovinsko i invalidsko osiguranje za oba navedena perioda ukupan iznos od 7.475,21 KM, te da joj naknadi troškove parničnog postupka.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je nesporno da je tužiteljica radila kao asistent u nastavi i kao učitelj razredne nastave, sa tužiteljicom su sklapani ugovori o radu na određeno vrijeme, a po isteku tih ugovora tužena je, za svaki ugovor donosila i rješenje o prestanku radnog odnosa, na koja rješenja tužiteljica nije ulagala žalbu, niti je podnosila, sukladno čl. 114. stavak 1. navedenog Zakona, zahtjev za zaštitu prava, po prestanku ugovora o radu ista se uredno prijavljivala na Zavod za zapošljavanje i koristila redovnu novčanu naknadu za vrijeme neuposlenosti, pa zbog

naprijed navedenog u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tužiteljice, pa predlaže da se isti odbije u cijelosti, kao neosnovan.

Tužiteljica je podnijela i prijedlog za određivanje sudske mjere osiguranja i prvostupanjski sud je pravomoćnim rješenjem br. 68 2 Rs 031289 22 Mo od 19.04.2022. godine utvrdio da se prijedlog za određivanje sudske mjerenje osiguranja smatra povučenim.

Među strankama je nesporna činjenica da je tužiteljica, kao asistent u nastavi, zaključila s tuženikom ugovore o radu na određeno vrijeme i to Ugovor o radu broj: 01-38-380/14 od 29.10.2014. godine, te kao učitelj razredne nastave Ugovor o radu broj: 01-38-472/15 od 01.12.2015. godine, Ugovor o radu broj: 01-38-306/15 od 16.9.2015. godine, Ugovor o radu broj: 01-38-288/16 od 01.09.2016. godine, Ugovor o radu broj: 01-38-382/17 od 01.09.2017. godine, Ugovor o radu broj: 01-38-539/17 od 01.12.2017. godine Ugovor o radu broj: 01-38-322/18 od 03.09.2018. godine, Ugovor o radu broj: 01-38-441/18 od 29.10.2018. godine, Ugovor o radu broj: 01-38-24/20 od 20.01.2020. godine i Ugovor o radu broj: 01-38-117/20 od 31.03.2020. godine, te je po isteku vremena na koje je zaključen ugovor o radu na određeno vrijeme tuženik donio i rješenja o prestanku radnog odnosa i to Rješenje o prestanku radnog odnosa Ur. br. 01-38-182/15 od 15.07.2015. godine, Rješenje o prestanku radnog odnosa Ur. br. 01-38-190/16 od 25.07.2016. godine, Rješenje o prestanku radnog odnosa Ur. br. 01-38-221/18 od 14.07.2017. godine, Rješenje o prestanku radnog odnosa Ur. br. 01-38-241/18 od 23.07.2018. godine, Rješenje o prestanku radnog odnosa Ur. br. 01-38-275/19 od 23.07.2019. godine i Rješenje o prestanku radnog odnosa Ur. br. 01-38-183/20 od 15.07.2020. godine

Nesporna je činjenica da tužiteljica nije ulagala žalbu niti je podnosila zahtjev za zaštitu prava, a niti je podnosila tužbu protiv navedenih rješenja o prestanku radnog odnosa od 15.07.2015. godine, od 25.07.2016. godine, od 14.07.2017. godine, od 23.07.2018. godine, od 23.07.2019. godine i od 15.06.2020. godine pa su ta rješenja postala pravomoćna, tj. konačna i izvršna, a ista je podnijela predmetnu tužbu protiv navedenog rješenja Ur. br. 01-38-275/19 od 23.07.2019. godine i tužbenim zahtjevom traži da se to rješenje poništi kao nezakonito, te je nesporna činjenica da se tužiteljica po prestanku navedenih ugovora o radu na određeno vrijeme uredno prijavljivala na Zavod za zapošljavanje i koristila redovnu novčanu naknadu za vrijeme neuposlenosti, što se vidi iz dopisa Županijskog zavoda za upošljavanje Livno br. 154-1/22 od 10.02.2022. godine.

Poslodavac može uvijek u ovisnosti od svojih potreba, organizacije rada i poslovanja, kao oblik radnog odnosa koristiti i radni odnos na određeno vrijeme.

Radni odnos koji je zasnovan na osnovu ugovora o radu na određeno vrijeme prestaje istekom roka za svaki pojedinačni slučaj, a taj rok može biti određen kalendarski ili ispunjenjem određenog uvjeta npr. do završetka određenog posla ili povratkom odsutnog zaposlenika, kao što je to u konkretnom slučaju i sl..

Dakle, nesporna je činjenica da su tužiteljica i tuženik sukladno članku 22. stavak 1. točka b. Zakona o radu zaključili, pored navedenih ugovora o radu na određeno vrijeme, i navedeni ugovor o radu na određeno vrijeme broj: 01-38-441/18 od 29.10.2018. godine, do povratka djelatnice s bolovanja, a najduže do kraja nastavne

godine, tužiteljica je stupila na rad 29.10.2018. godine i radni odnos joj je po tom ugovoru prestao po isteku vremena na koji je zaključen tj. dana 23.07.2019. godine, navedenim rješenjem o prestanku radnog odnosa Ur. br. 01-38-275/19 od 23.07.2019. godine, a čije poništenje predmetnim tužbenim zahtjevom tužiteljica traži.

Odredbom članka 94. točka g. Zakona o radu je propisano da ugovor o radu prestaje istekom vremena na koje je sklopljen ugovor o radu na određeno vrijeme, dakle istekom utvrđenog roka automatski prestaje i ugovor o radu.

U konkretnom slučaju nema zakonskog osnova tj. nisu se ispunili uvjeti propisani odredbom članka 22. stavak 4. navedenog Zakona da se zasnovani radni odnos na određeno vrijeme može smatrati radnim odnosom na neodređeno vrijeme, jer je radni odnos zasnovan svakim navedenim pojedinačnim ugovorom o radu prestao istekom vremena na koji je zaključen navedenim rješenjima o prestanku radnog odnosa, a na koja tužiteljica nije ulagala žalbu niti podnosila tužbu, pa su ista rješenja postala pravomoćna, konačna i izvršna.

Budući da je tužiteljici prestao radni odnos sa danom 23.7.2019. godine zbog isteka vremena navedenog u Ugovoru o radu na određeno vrijeme br. 01-38-441/18 od 29.10.2018. godine, rad tužiteljice na određeno vrijeme nema za posljedicu da se može smatrati ugovorom o radu na neodređeno vrijeme, tužiteljici je na zakonit način prestao radni odnos sa danom 23.07.2019. godine, sukladno čl. 94. točka g. navedenog Zakona, a sa prestankom radnog odnosa tužiteljici su prestala i sva prava iz radnog odnosa, pa tako i pravo na isplatu plaća, toplog obroka i uplatu doprinosa iz radnog odnosa, stoga je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti neosnovan, pa je prvostupanjski sud pravilno odlučio kada je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužiteljice, kao neosnovan, i za to je dao valjane razloge koje u cijelosti prihvaća i ovaj sud drugog stupnja.

Prema tome, prvostupanjski sud je raspravio sve odlučne činjenice, pravilno je i potpuno utvrdio činjenično stanje i pravilno primijenio materijalno pravo, a nije napravio niti jednu povredu odredaba parničnog postupka.

O troškovima postupka prvostupanjski sud je pravilno odlučio temeljem članka 386. st. 1. u svezi sa čl. 395. ZPP-a, troškove je pravilno odmjerio i dosudio, te odluku o troškovima postupka obrazložio.

Radi iznijetog, a na temelju čl. 226. ZPP-a sud je odlučio kao u izreci presude.

Predsjednik vijeća:
Sofija Vrdoljak